Opłacono ryczałtem.

Nr. 4. 1936.

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote.** -- Cena pojedyńczego numeru **30 groszy.**
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 45.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 319-91.

Katowice, sobota, dnia 25. stycznia 1936 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 14 stycznia 1936 r.

o zmianie przepisów o kosztach sądowych.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. Ustępy pierwszy i drugi art. 117 przepisów o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. z 1934 r Nr. 93, poz. 837) otrzymują brzmienie nsstępujące:

„Upoważnia się Ministra Sprawiedliwości do umarzania oraz rozkładania na raty i odraczania zapłaty zaległych w postępowaniu cywilnem a należących Skarbowi Państwa kosztów sądowych, jeżeli ściągnięcie ich byłoby połączone z niewspółmiernemi trudnościami lub groziłoby dłużnikowi zbyt ciężkiemi skutkami.

Minister Sprawiedliwości może przekazać Prezesom Sądów Apelacyjnych prawo umarzania takich kosztów do 1000 zł, a kierownikom sądów — prawo rozkładania na raty i odraczania zapłaty kosztów sądowych".

Art. 2. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: I. Mościcki.
Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram Kościałkowski.
Minister Sprawiedliwości: Czesław Michałowski.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 3/36 poz. 19).

ROZPORZĄDZENIE
Wojewody Śląskiego

z dnia 12. grudnia 1935 r.

w sprawie przedłużenia czasokresu, oznaczonego w § 18 ustawy z dnia 6 kwietnia 1920 r. (Dz. Ust. Rz. niem. str. 458) o obowiązku zatrudniania inwalidów ciężkouszkodzonych.

§ 1.

Na podstawie art. 2. ustawy z dnia 14 kwietnia 1924 r. (Dz. Ust. Sl. Nr. 10 poz. 44) w przedmiocie przedłużenia terminu, przewidzianego w § 18 ustawy o zatrudnianiu ciężkouszkodzonych inwalidów z dnia 6 kwietnia 1920 r. (Dz. Ust. Rz. niem. str. 458) przedłużam za zgodą Śląskiej Rady Wojewódzkiej termin, przewidziany w art. 1 cytowanej ustawy do 31 grudnia 1936 r.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Wojewoda Śląski
(—) Dr. Grażyński

(Przedruk z Dz. U. Śl., Nr. 23, z dnia 30 grudnia 1935 r.)

PISMO OKÓLNE

z dnia 30 grudnia 1935 r.

o komornem w domach, podlegających ustawie o ochronie lokatorów.

(Nr. Apr. 91-56-2)

Do
P.P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Starostów i Prezydentów Miast.

Nawiązując do pisma okólnego z dnia 12 grudnia 1935 r. Nr. Apr. 91/56/1 (Dz. Urz. Min. Spraw

Wewn. nr. 39 poz. 221) w sprawie obniżenia komornego w domach, podlegających ustawie o ochronie lokatorów — dodatkowo wyjaśniam, że dekret o obniżeniu komornego wprowadza 15-to względnie 10% obniżkę podstawowego komornego.

Podstawowem komornem w rozumieniu ustawy o ochronie lokatorów jest komorne płacone w czerwcu 1914 r. W przypadku dobrowolnego obniżenia komornego przez właściciela nieruchomości przed wejściem w życie wspomnianego dekretu obniżkę należy obliczać nie od faktycznie płaconego komornego, a od komornego podstawowego

(—) Władysław Raczkiewicz
Minister

(Przedruk z Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. nr. 40, poz. 235)

Instrukcja o dowodach osobistych cudzoziemców

M-stwo Spr. Wewn. okólnikiem Nr. 54 z 10. IX. ub. r. wydało dla władz podległych instrukcję, nornormującą postępowanie władz administracji ogólnej z dowodami osobistemi cudzoziemców.

Instrukcja ta jest dosyć obszerna, gdyż obejmuje 14 stron pisma maszynowego i kilka wzorów dokumentów i pism.

Wśród dowodów osobistych cudzoziemców należy odróżniać: a) dowody osobiste, wydawane przez władze obce własnym obywatelom lub cudzoziemcom, tudzież b) dowody osobiste, wydawane cudzoziemcom przez władze polskie.

Dokumenty, wydawane przez władze obce, mogą być uważane za ważne dowody osobiste, o ile uczynią zadość warunkom, określonym w przepisach polskich to znaczy: stwierdzają tożsamość i przynależność państwową cudzoziemca, uprawniając go jednocześnie pod warunkami, przewidzianemi w przepisach polskich, do przekraczania granic polskich. Dokumenty te znane są powszechnie pod nazwą paszportu.

Dokumenty, wydawane cudzoziemcom przez władze polskie mają charakter tymczasowy, to znaczy mogą służyć cudzoziemcowi do czasu uzyskania możności zaopatrzenia się w paszport. Dokumenty te określane są w Instrukcji, w przeciwieństwie do „paszportu", mianem „tymczasowy dowód osobisty".

W przepisach wspólnych dla poszportów i tymczasowych dowodów osobistych Instrukcja używa wyrażenia „dowód osobisty".

Dwa są rodzaje tymczasowych dowodów osobistych:

a) świadectwa tożsamości, zwane potocznie paszportem nansenowskim,

b) dowód tożsamości dla cudzoziemca.

Paszporty nansenowskie, uchwalone 5 lipca 1922 r. na międzynarodowej konferencji w Genewie, mogą być wydawane tylko osobom, przebywającym na obszarze R. P., poczuwającym się do narodowości rosyjskiej, które najpóźniej w dniu 5 lipca 1922 r. znalazły się poza granicami Z. S. R. R., posiadały przed wojną światową obywatelstwo cesarstwa rosyjskiego i nie nabyły żadnego innego obywatelstwa lub nabyte przed dniem 5 lipca 1922 r. obywatelstwo sowieckie przed tymże dniem utraciły.

Dowody tożsamości mogą być wydawane cudzoziemcom — Rosjanom, przebywającym na obszarze R. P., którzy odmawiają przyjęcia paszportu nansen. lub którzy nie czynią zadość warunkom do otrzymania paszportu nans. W tym drugim przypadku dowód tymczasowy może być wydany, o ile cudzoziemiec nie posiada paszportu i udowodni, że nie może go otrzymać z powodów przez władze polskie honorowanych.

Władzą właściwą do wydawania tymczasowych dowodów osobistych jest starosta tego powiatu, w którym przebywa cudzoziemiec, a w powiatach miejskich — starostowie grodzcy oraz w województwie śląskiem dyrektor policji.

Tymczasowy dowód osobisty służy cudzoziemcowi jako dokument podróży na wyjazd zagranicę oraz jako dokument, przeznaczony dla stwierdzenia tożsamości i uwidoczniania w nim zezwoleń na pobyt oraz innych notatek urzędowych.

Świadectwo tożsamości (pasźp. nans.) i dowody tożsamości nie mogą być wydane osobom, które:

a) przekroczyły granice polskie na mocy dokumentów, ustalonych w przepisach specjalnych, jak w umowach o małym ruchu granicznym, w umowach turystycznych i t. p.

b) podlegają postanowieniom §§ 22 i 23 rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych z dn. 14. IV 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 548) i z dn. 26 VI 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 525).

c) przekroczyły granice polskie nielegalnie, skutkiem okoliczności od nich niezależnych i bez zamiaru pozostania w Polsce. Osoby te należy zaopatrywać w celu umożliwienia im swobodnego wyjazdu z Polski w t. zw. administracyjne wizy pobytowe, przewidziane w § 46 rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych z dn. 8 XI 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 575).

W przypadkach świadomie nielegalnego przekroczenia granicy państwowej, połączonego z zamiarem pozostania w Polsce, tymczasowy dowód osobisty może być wydany takim tylko osobom, które posiadają wszelkie warunki dla uzyskania prawa azylu lub za pozostawieniem których w Polsce przemawiają specjalne okoliczności.

Powiatowe władze admin. ogólnej obowiązane są stale prowadzić ścisłą ewidencję terminów ważności paszportów i dążyć przy pomocy wszelkich prawem przewidzianych środków do tego, aby cudzoziemcy zawczasu zaopatrywali się we właściwych konsulatach w ważne paszporty albo też, aby opuszczali Polskę przed upływem terminu ważności posiadanego paszportu lub obcej wizy powrotnej, oczywiście o ile nie chodzi w poszczególnych przypadkach o osoby, które posiadają wszelkie warunki dla uzyskania prawa azylu lub osoby, za pozostawieniem których w Polsce przemawiają specjalne okoliczności. Jeżeli w paszporcie umieszczona jest obca wiza powrotna i termin jej ważności jest krótszy od terminu ważności paszportu, należy w takich przypadkach prowadzić ewidencję terminów ważności wiz powrotnych, nie zaś ewidencję terminów ważności paszportów.

Władze, powołane do wydawania tymczasowych dowodów osobistych, prowadzą dla kontroli

książkę tymczasowych dowodów osobistych, do której muszą być wpisane wszystkie wydane tymczasowe dowody osobiste.

Praktykowane zatrzymywanie na pewien czas dowodów osobistych nie powinno mieć miejsca, ponieważ krępuje to cudzoziemców w swobodzie ruchów, utrudnia stwierdzanie tożsamości, a w przypadkach zatrzymania paszportu wywołuje interwencję urzędów państw obcych.

Jeżeli cudzoziemiec z własnej woli składa lub nadsyła dowód osobisty, należy go zwrócić niezwłocznie właścicielowi po ewentualnem sporządzeniu odpisu potrzebnych danych.

Zakazu zatrzymywania dowodów osobistych nie należy stosować: a) przy usuwaniu cudzoziemca z Rzeczypospolitej, jeżeli dowód osobisty usuwanego jest potrzebny dla uzyskania w nim wizy obcego konsulatu oraz b) w razie podejrzenia, że cudzoziemiec nie wyjedzie z Polski w terminie. Zatrzymany dowód osobisty winien być zwrócony na granicy, aby umożliwić cudzoziemcowi legalne jej przekroczenie. W razie zatrzymania dowodu osobistego, należy wydać pokwitowanie, które podlega odbiorowi przy zwrocie dowodu osobistego. W pokwitowaniu należy zaznaczyć, że dowód osobisty został zatrzymany w celu dopilnowania terminowego wyjazdu z Polski.

Przez „odbieranie" dowodów osobistych rozumie się — w przeciwieństwie do ich „zatrzymywania" — pozbawienie cudzoziemców tych dokumentów na zawsze lub na czas nieokreślony.

Dowody osobiste winny być odbierane:

a) w razie nabycia obywatelstwa polskiego i utracie obywatelstwa obcego (równocześnie z wydaniem dokumentu, który stwierdza fakt nabycia obywatelstwa polskiego),

b) w razie zamiany posiadanego dowodu na nowy (jednocześnie z wydaniem nowego).

Paszporty ulegają odebraniu:

a) jeżeli właściciel takiego dokumentu nabył obywatelstwo polskie i utracił obywatelstwo obce (równocześnie z wydaniem dokumentu, który stwierdza fakt nabycia obywatelstwa polskiego),

b) w razie zamiany paszportu na dowód osobisty (równocześnie z wydaniem tymczasowego dowodu osobistego),

Odebrane tymczasowe dowody osobiste ulegają zniszczeniu przez przedziurawienie, przecięcie lub trwałe skasowanie.

Do czasu zawarcia odmiennych porozumień z rządami obcemi, niszczenia paszportów jest niedopuszczalne, nawet gdyby osoba, której taki dokument został odebrany, posiadała obywatelstwo polskie.

Wskazówki powyższe nie dotyczą przypadków odbierania dowodów osobistych przez władze i organa wymiaru sprawiedliwości, ponieważ przypadki te są unormowane przepisami o postępowaniu karno-sądowem.

(Przedruk „Orędownika Samorządowego" Nr. 12/35).

Przegląd ustaw rozporządzeń itp.

Ułatwienie kontaktu ludności z urzędami skarbowemi.

W Nr. 27 Dzien. Urzęd. Min. Skar. pod poz. 605 ogłoszono okólnik Min. Skarbu z dn. 17 września 1935 r. w sprawie ułatwiania kontaktu ludności z naczelnikami urzędów skarbowych oraz w sprawie uszestniczenia tych naczelników w zjazdach i zebraniach organizacyj gospodarczych. W myśl tego okólnika naczelnik urzędu skarbowego powinien 3 godziny dziennie przyjmować interesantów, a ponadto w dnie zgóry oznaczone i podane do wiadomości publicznej wyjeżdżać do ważniejszych ośrodków na terenie powiatu celem przyjmowania tam interesantów. Ponadto naczelnicy urzędów powinni brać udział w zjazdach i zebraniach organizacyj kupieckich, rzemieślniczych i rolniczych.

(Przedruk „Orędownika Samorządowego" Nr. 12/35).

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 231-08